

ԱՂՈՒՈՐ ԺԷՍՅ ՄԸ

Յորելեանական երկու օրերը, իրենց այլազան երեւոյթներով, անակնկալներով ու միջադէպերով, դուարթ ու երբեմն ալ տրտմալի տպաւորութիւններ գործեցին վրաս:

Հետզհետէ այդ տպաւորութիւնները վերլուծելու առիթը պիտի տւենեամ անշուշտ Այսօր կ'ուզեմ պատմել դուարթ ու միանշամայն յուզումնալից մէկ տպաւորութիւն:

Կիրակի ցերեկ, Էսաեան Սանուց ներկայացման միջոցին էր, երբ Բըթի Շանի թատրոնին քուլիսներուն մէջ, ուր կը գտնուէի, յանկարծ աեսայ Մկրտիչ Էֆ. Էսաեանը որ ինծի մօտեցաւ և գողգղացող ձայնով մը ըսաւ.

— Այս հայկական երգերը զիս չափազանց յուզեցին, հոգիս խռովեցին... կ'ուզեմ շնորհաւորել Կոմիտաս վրդ.ը և միեւնոյն ատեն նուէր մըն ալ ընել իրեն կամ իր երգչախմբին... ո՞րը աւելի յարմար կ'ըլլայ արդեօք:

— Պ. Խաժակին հարցնենք, պատասխանեցի և իսկոյն մեր քարեկամը կանչեցի որ խորհուրդ տուաւ նուէրը երգչախմբին յատկացնել, չվիրաւորելու համար Կոմիտաս Վ.ի արժանապատուութիւնը:

Կանչեցինք Կոմիտաս Վ.ը, որուն յուզուած շեշտերով, իր նուէրը ըրաւ Էսաեան Էֆ. «Շնորհակալութիւն» յայտնելով տաղանդաւոր վարդապետին, այսքան կատարեալ երգչախումբ մը կազմած ըլլալուն համար:

Էսաեան Էֆ. կրկնապէս յուզուելու պատճառ մը ունէր, քանի որ հանգիստականները վերացնող մեր հայկական երգերը կը բխէին այն մանկամարդ աղջիկներու շրթունքներէն, որոնք կ'աշակերտեն վարժարանի մը, որուն հիմնադիրներէն մին է Մկրտիչ Էֆ. Էսաեան, իր հանգուցեալ եղբօր՝ Յովհ. Էֆ. Էսաեանի հետ:

Իր առաջաձեռնութեան արդիւնքն էր որ այժմ կը վայելէր քարեսիրտ ու աղգասէր Հայը, ու իր ուրախութիւնը յայտնելու համար ուրիշ միջոց չէր գտնէր՝ այլ «Շնորհակալ» ըլլալ և նուէր մը ընել իր երախտաւորներուն, Էսաեան վարժարանի սաներուն և սանուհիներուն:

«Տալու ձեւը աւելի կ'արժէ՝ քան տրուածը, ըսած է Քօռնէյլ Ասկէ աւելի գեղեցիկ ձեւ մը կարելի չէր երեւակայել:

Ա. Բաճճու որ Մկրտիչ Էֆ. Էսաեանի սիրտն ու զգացումը ունեցող Հայեր շատ հազուադիւրս են մեր մէջ: